

[Steen Folke]

lejlighed til at gøre opmærksom på under præsident Mitterrands nylige besøg i folketinget.

Lad mig også nævne den tragiske ulykke i Polen, hvor andre såkaldte socialister har tromlet en folkelig opposition ned med militær magt. VS støtter fortsat den folkelige kamp mod militærets og partiets diktatur.

Lad mig endelig nævne det brutale diktatur i Tyrkiet, som NATO fortsat er glad for at have i sin medlemskreds. Indstævningen for Menneskerettighedskommissionen er et godt skridt, men Danmark kunne gøre langt mere til at støtte kampen mod diktaturet.

Lad mig så lige i forbifarten anholde udenrigsministerens uhyrlige påstand om, at det nordiske samarbejde i FN markerer sig med stigende styrke. Under den EF-debat, vi havde forleden, omtalte ministeren det stærkt intensiverede EF-samarbejde i FN uden så meget som at gøre den traditionelle reverens for det nordiske samarbejde.

Til slut vil jeg sige lidt om den del af udenrigsministerens tale, der drejer sig om oprustning og nedrustning. Her taler ministeren om at underbygge NATOs styrke som et stabiliserende og konstruktivt element i den europæiske sikkerhedspolitik. Dette til trods for, at NATO gør alt, hvad man kan, for at destabilisere udviklingen, ikke mindst ved den fatale beslutning om de 572 nye atomraketter.

Men det var interessant, at udenrigsministeren i forhold til sit manuskript havde fået en ny sætning ind i den holdte tale, noget i retning af, at de folkelige bevægelser på begge sider af Atlanten skal have deres del af æren for, at der overhovedet foregår forhandlinger. Fredsbevægelserne er sandelig blevet en magtfaktor, som ikke blot de herrer Bresjnev og Reagan, men også det kongelige danske socialdemokrati ikke ønsker at lægge sig ud med. Desværre ser det ud til, at man prøver at spise dem af med snik-snak, bl.a. i spørgsmålet om Norden som atomvåbenfri zone, som statsministeren forleden modtog en kvart million henvendelser om.

Vær tryk ved, at bevægelserne bliver ved og vokser, indtil ord bliver fulgt af handling! På søndag bliver der bl.a. en gigantisk demonstration mod atomoprustningen i København som i andre europæiske byer i anledning af præsident Reagans deltagelse i NATOs topmøde i Bonn.

Jeg har bemærket, at de fleste af de triste, grå jakkesæt, som ellers befolker denne sal, har forladt salen under min tale. De kan åbenbart ikke tåle at se et par stikkelsbærben.

Inge Krogh (KrF):

Jeg må også sige tak for udenrigsministerens besvarelse. I Mellemøsten er der en del uro, i krigen mellem Iran og Irak er der i øjeblikket sejr for Iran, der erobrer det tilbage, som Irak besatte i begyndelsen af krigen. Der er taget mange til fange, og de er ført til Teheran. I de fleste arabiske stater frygter man resultatet. Man er bange for, at Irans sejr skal give grobund for yderliggående muslimske grupper. Specielt Saudi-Arabien har støttet Irak. Irans præstestyre har stillet krav om, at Iraks præsident, Hussein, skal gå af. Situationen vil give magt til Syrien.

Israel har rømmet Sinai; det er sket programmæssigt. Den enkelte israeler, den enkelte nybygger, har gjort en del modstand, men alligevel er tingene blevet gennemført. Det gælder nu om at få realiseret den øvrige del af Camp David-aftalerne. Man må håbe, at der bliver en aktiv politik inden for EF for at få dem opfyldt. Jordan indtager en central plads i fredsforhandlinger om Vestbredden, landet har mange palæstinensere inden for sine grænser, men er formentlig svækket efter Irans Sejr.

Jeg mener, at PLO har ødelagt sin ret til at være part som fredsforhandler. Der er gang på gang fra PLO sagt, at de ønsker, at Israel skal udslettes. Der er mere moderate palæstinensere såvel på Vestbredden som i Gazaområdet, som ikke tør komme til orde af frygt for represalier fra PLO.

Udenrigsministerens taler om en de facto-annexion af Golanhøjderne, som Israel har foretaget. Det må anses, at det må være nødvendigt på grund af de talrige terrorhandlinger, der er blevet udført af PLO fra Sydlibanon, hvor Syrien på grund af sin fredshær har stor magt. Selvfølgelig må israelerne respektere palæstinensernes ret inden for Israels grænser.

Jeg vil tilsidst tilføje, at jeg mener, at Danmarks ambassade bør flyttes til Jerusalem.

Tilstanden i Polen giver, som udenrigsministeren også siger, fortsat anledning til bekymringer. Sovjetunionen har fortsat sit hårde greb om landet, og der er krigsretstilstand.